

2026/07/19 – Των Αγίων Πατέρων

«ούτος μέγας κληθήσεται»

Ο Χριστός μας ζητά με όλη την ευθύνη να γίνουμε φώτα.

Θέλει να αλλάξουμε. Να σβήσουμε την όποια έπαρση. Να ξαναβρούμε την απλότητα. Ν' αδειάσουμε την καρδιά μας από όλα τα περιττά στοιχεία.

Μας βάζει σε μια επανεκκίνηση. Να διαφοροποιήσουμε της ζωής μας το νόημα.

Ειδικά στην εποχή μας, το πρόβλημα είναι πιο έντονο. Διότι αφήσαμε τα πάντα σε κάποιους άλλους. Μπορεί να είναι συνάνθρωποι. Παρένθετοι ή ότι άλλο. Άλλος αποφασίζει για μας πότε πεινάμε. Πότε λυπόμαστε. Πότε αναπνέουμε. Υπάρχουν διάφοροι μικροί που τους δώσαμε πρωτοβουλία και άνεση. Και υποτασσόμαστε. Διορθώνουν τις λέξεις μας δηλαδή. Διορθώνουν κι εμάς.

Μπορεί όλα τούτα να είναι έξυπνα. Ο άνθρωπος όμως γίνεται ανδρείκελο.

Και το μυστήριο της ύπαρξης;

Θα αναζητήσουμε σωτήρες λοιπόν;

Και που θα βρεθούν σε τούτη την κοσμοπλημμύρα μέσα;

Ο Χριστός δεν κάμνει συλλογή δεδομένων.

Δεν μαζεύει συνδρομές. Κυκλοφορεί ανάμεσά μας. Στους δρόμους μας.

Κι εμείς; Έχουμε τη ψευδαίσθηση ότι όλα μπορούν να διορθωθούν. Να βελτιωθούν. Κι ως μη χρησιμοποιούμε καλώδια και παρενθετικές ενώσεις.

Τι θα γίνει όμως με την καρδιά; Αν προς τα εκεί προχωρήσει, τι θα βρει; Αγάπη; Όχι βέβαια.

Η Εκκλησία δεν χρειάζεται να ανακαλύψει τον εαυτό της για να μιλήσει στον κόσμο. Δεν είναι κατάσταση εποχιακό. Είναι σώμα Χριστού. Αυτό, δεν το ανταγωνίζεται κανένας.

Ο επανευαγγελισμός δεν γίνεται με δραστηριότητες. Μα με μετάνοια και μαρτυρία ζωής. Με έργα αγάπης. Και διδασκαλία.

Η ζωή της Εκκλησίας διδάσκει στην πράξη την αγάπη.

Οι άνθρωποι σήμερα δεν θέλουν να βλέπουν εκδηλώσεις. μόνο ένα πράγμα αναζητούν. Αν ο Χριστός ζει μέσα μας. Να διαπιστώσουν θέλουν, αν το ευαγγέλιο είναι λόγια ή τρόπος ζωής του ανθρώπου.

Ο Χριστός ήλθε στη γη για να γίνει οικείος. Όχι εντυπωσιακός. Να γίνει αδελφός μας. Να γίνουμε αδελφοί Του, αλλά και μεταξύ μας αδελφοί.

Η πρώτη κατήχηση είναι το πρόσωπο του άλλου. Η αγάπη που βλέπεις. Όχι αυτή που ακούς.

Η ελεημοσύνη δεν είναι έργο, αλλά προσευχή με χέρια.

Η Εκκλησία σήμερα δεν έχει καθήκον να φωνάξει, αλλά να μιλήσει με σιωπή που θεραπεύει.

Ο Χριστός δεν θα επιστρέψει με τους στολισμούς στη γη των ανθρώπων τις καρδίες. Θα επανέλθει με το άγγιγμα της Χάρης.

Ο Χριστός δεν έρχεται σαν διευθυντής πολυεθνικής εταιρείας, αλλά ως σωτήρας. Ως αγάπη. Καταλλαγή. Συμφιλίωση.

Στον κόσμο του φόβου σήμερα, χρειάζεται ένα δυνατό αντίδοτο. Σε καίει ίσως λιγάκι στην αρχή. Γλυκαίνει όμως μετά. Και αρωματίζει την ψυχή. Και αυτό γιατί σταυρώνεται. Κι όταν οι άνθρωποι το ζουν, αισθάνονται ότι είναι λίγο. Κι αυτό γιατί η ζωή κυλά με νόημα τώρα. Όχι μόνοι. Ούτε άδειοι. Διότι ο Χριστός «πληροί τα πάντα».

+ ο π. Γ.